επιχειρηματολογίας, δεν ανταποκρίνεται ούτε στις απαιτήσεις του Οργανισμού του Δικαστηρίου ούτε στις απαιτήσεις του Κανονισμού Διαδικασίας. Πράγματι, δεν είναι έργο του Πρωτοδικείου να υποκαθιστά στην εκτίμηση του προσφεύγοντος τη δική του εκτίμηση και να προσπαθεί να ερευνήσει και να εξακριβώσει στα συνημμένα, τα οποία αποτελούν απλώς αποδεικτικά στοιχεία, τους ισχυρισμούς που θα μπορούσε να θεωρήσει ότι αποτελούν τη βάση της προσφυγής.

Ισχυρισμοί που δεν περιέχονται, έστω και συνοπτικά, στο δικόγραφο δεν μπορούν εγκύρως να διαλαμβάνονται στο υπόμνημα απαντήσεως.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 28ης Απριλίου 1993 *

Στην υπόθεση Τ-85/92,

Paul de Hoe, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Varese (Ιταλία), εκπροσωπούμενος από τον Marcel Slusny, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

προσφεύγων-ενάγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από την Ana Maria Alves Vieira, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Nicola Annecchino, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής-εναγομένης,

που έχει ως αντικείμενο αφενός μεν την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 15ης Ιανουαρίου 1992 περί αναδιοργανώσεως των υπηρεσιών της, αφετέρου δε την επιδίκαση αποζημιώσεως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Biancarelli, Πρόεδρο, B. Vesterdorf και R. García-Valdecasas, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Περιστατικά και διαδικασία

1 Ο προσφεύγων-ενάγων, Paul de Hoe, είναι υπάλληλος της Επιτροπής, υπηρετών στο Κοινό Κέντρο Ερευνών της Ispra (Ιταλία) (στο εξής: κέντρο της Ispra), όπου μέχρι τον Ιανουάριο του 1992 ήταν υπεύθυνος της υπηρεσίας δημοσιεύσεων που υπάγεται στη μονάδα «τεκμηρίωση και δημοσιεύσεις».

2 Στο πλαίσιο αναδιοργανώσεως των υπηρεσιών που έγινε στις 15 Ιανουαρίου 1992, η υπηρεσία αυτή προσαρτήθηκε στη μονάδα δημοσίων σχέσεων και ο προσφεύγων-ενάγων απομακρύνθηκε από τη θέση που κατείχε έως τότε. Στις 25 Φεβρουαρίου 1992, υπέβαλε διοικητική ένσταση, κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), με την οποία ζητούσε «τη διατήρηση των καθηκόντων του και των ευθυνών του ή μια ακριβώς ισόβαθμη θέση, στην οποία να μπορεί να ασκεί πλήρως το επάγγελμα και τις αρμοδιότητές του» και «την αποκατάσταση των ζημιών που του προξενήθηκαν».

3 Κατόπιν αυτής της ενστάσεως, αντηλλάγησαν έγγραφα μεταξύ της διοικήσεως — ιδίως του Η., συντονιστού των πόρων του κέντρου της Ispra — και του προσφεύγοντος-ενάγοντος, σχετικά με την υπηρεσιακή κατάσταση του τελευταίου και την ενδεχομένη δυνατότητα τοποθετήσεώς του σε νέα θέση.

4 Με έγγραφο της 23ης Ιουνίου 1992, ο προσφεύγων-ενάγων ζήτησε, βάσει των άρθρων 24 και 25 του ΚΥΚ, τη βοήθεια της Επιτροπής κατά της αποφάσεως του Η., που ελήφθη τον Μάρτιο του 1992, να ανατεθεί στην υπηρεσία ασφαλείας του κέντρου της Ispra να προβεί σε έρευνα, τόσο εκτός όσο και εντός του κέντρου της Ispra, για τον προσφεύγοντα-ενάγοντα και την οικογένειά του, προκειμένου να διακριβωθεί αν είχαν ανατεθεί συμβάσεις σε εταιρίες στις οποίες εργάζονταν τα τέκνα του προσφεύγοντος-ενάγοντος.

5 Με έγγραφο της 23ης Ιουνίου 1992, ο Η. πρότεινε στον προσφεύγοντα-ενάγοντα να καταλάβει θέση στην υπηρεσία «βιβλιοθήκη». Με έγγραφο της 14ης Αυγούστου 1992, ο προσφεύγων-ενάγων αρνήθηκε αυτή την προσφορά γιατί αφενός μεν δεν είχε «καμία επαγγελματική ικανότητα και λίγη έλξη για τέτοιου είδους δραστηριότητα», αφετέρου δε ο προϊστάμενος της υπηρεσίας «βιβλιοθήκη» είχε δηλώσει, σ' ένα υπόμνημα που απηύθυνε στις 14 Μαΐου 1992 στον Η., ότι θα έπρεπε να παρακολουθήσει, στον τομέα της «βιβλιοθηκονομίας», σπουδές πλήρους απασχολήσεως σε πανεπιστήμιο, διαρκείας τουλάχιστον δύο ετών, για να μπορέσει να καταλάβει την εν λόγω θέση. Με το ίδιο έγγραφο ο προσφεύγων-ενάγων ζητούσε χρηματική ικανοποίηση λόγω προσβολής της υπολήψεώς του και της υπολήψεως της οικογενείας του.

6 Δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν απάντησε στην ένσταση του προσφεύγοντος-ενάγοντος, η ένστασή του απορρίφθηκε σιωπηρώς.

7 Υπ' αυτές τις συνθήκες, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 2 Οκτωβρίου 1992, ο προσφεύγων-ενάγων άσκησε την παρούσα προσφυγή-αγωγή.

8 Στο πρώτο μέρος, που φέρει τον τίτλο «έκθεση περιστατικών — διαδικασία», το δικόγραφο επαναλαμβάνει κατά γράμμα την ένσταση του προσφεύγοντος-ενάγοντος της 25ης Φεβρουαρίου 1992. Στο δεύτερο μέρος, που φέρει τον τίτλο «έκθεση συμπληρωματικών περιστατικών — διαδικασία», αναγράφεται το περιεχόμενο συνομιλιών και της αλληλογραφίας μεταξύ του προσφεύγοντος-ενάγοντος και του Η. από τις 21 Φεβρουαρίου 1992, καθώς και άλλων εγγράφων που αφορούν τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως, συνοδευομένων με παραπομπές στο τέταρτο μέρος του δικογράφου, που φέρει τον τίτλο «κατάσταση συνημμένων εγγράφων», στο οποίο έχουν επισυναφθεί συνολικά 36 έγγραφα.

9 Το τρίτο μέρος, που φέρει τον τίτλο «νομικά ζητήματα», έχει ως εξής:

«α) Ο προσφεύγων-ενάγων αναφέρεται στα ζητήματα που ανέπτυξε στα συνημμένα 4.1 έως 4.21, σελίδα 10.

Για τους λόγους αυτούς και όλους τους άλλους ισχυρισμούς που μπορούν να συναχθούν, προβληθούν ή συμπληρωθούν ακόμη και αυτεπαγγέλτως,

ο προσφεύγων-ενάγων, που ορίζει ως αντίδικο την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

ζητεί από το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων:

β) να κηρύξει άκυρη και χωρίς αποτέλεσμα την απόφαση της αντιδίκου που δεν δέχθηκε την ένσταση του προσφεύγοντος-ενάγοντος δυνάμει του άρθρου 90 του ΚΥΚ, δεδομένου ότι η αντίδικος δεν αναγνώρισε υπέρ του προσφεύγοντος-ενάγοντος τη διατήρηση των καθηκόντων του και των ευθυνών του και/ή ισόβαθμη θέση στην οποία θα μπορούσε να ασκήσει πλήρως το επάγγελμα και τις αρμοδιότητές του (βλ. την ένσταση στις σελίδες 2 και 3)·

γ) να αποφανθεί ότι η αντίδικος, αρνηθείσα στον προσφεύγοντα-ενάγοντα τη συνέχιση των καθηκόντων του, κίνησε πειθαρχική διαδικασία όπως προβλέπεται στο παράρτημα IX του ΚΥΚ και χωρίς να εφαρμοστούν οι διοικητικοί κανόνες·

δ) να κρίνει ότι η αντίδικος οφείλει στον προσφεύγοντα-ενάγοντα αποζημίωση ηθική και υλική, δηλαδή ποσό 500 000 βελγικών φράγκων (BFR) (βλ. προαναφερθέν σημείο β')·

ε) να κρίνει ότι η αντίδικος οφείλει επίσης στον προσφεύγοντα-ενάγοντα αποζημίωση ηθική και υλική, δηλαδή ποσό 500 000 BFR (βλ. προαναφερθέν σημείο γ')·

στ) ο προσφεύγων-ενάγων επικαλείται όλες τις αιτιάσεις που αναφέρονται στα κείμενα που έχει διατυπώσει και ιδίως τις περιστάσεις που αναφέρονται στο σημείο 2.11 των σελίδων 6 και 7·

ζ) κατόπιν αυτού, ο προσφεύγων-ενάγων ζητεί να υποχρεωθεί η αντίδικος να του καταβάλει για ηθική και υλική αποζημίωση κατά συγχώνευση το ποσό του 1 000 000 BFR (βλ. προαναφερθέν σημείο στ)·

η) να υποχρεωθεί η αντίδικος να καταβάλει τόκους προς 8 % επί των προαναφερθέντων ποσών·

θ) να καταδικαστεί η αντίδικος στα δικαστικά έξοδα.»

10 Με χωριστό δικόγραφο, η Επιτροπή προέβαλε, στις 19 Νοεμβρίου 1992, ένσταση απαραδέκτου. Ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή-αγωγή απαράδεκτη·

— να κρίνει κατά νόμο επί των δικαστικών εξόδων.

11 Στις 18 Ιανουαρίου 1993, υπέβαλε ο προσφεύγων-ενάγων τις παρατηρήσεις του επί της ενστάσεως απαραδέκτου, με τις οποίες ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει άκυρο τον ισχυρισμό περί απαραδέκτου που προβάλλει η αντίδικος·

— για την περίπτωση που το Πρωτοδικείο ήθελε κρίνει πάντως ότι πρέπει να λάβει υπόψη του την ένσταση απαραδέκτου που προβλέπει το άρθρο 113 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, να την κρίνει άκυρη και σε κάθε περίπτωση να τη συνεξετάσει με την ουσία της υποθέσεως, καθοριζομένων νέων προθεσμιών για τη συνέχιση της δίκης·

— δεδομένων των διαφωνιών των διαδίκων, να διαταχθούν ενδεχομένως μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας, η οποία προβλέπεται από το άρθρο 64, παράγραφοι 1 και 2, του Κανονισμού Διαδικασίας·

— να καταδικάσει ενδεχομένως την αντίδικο στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

12 Κατά το άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, αν ένας διάδικος ζητήσει από το Πρωτοδικείο να κρίνει επί του απαραδέκτου της προσφυγής-αγωγής, χωρίς να εισέλθει στην ουσία, υποβάλλει την αίτησή του με χωριστό δικόγραφο. Το Πρωτοδικείο μπορεί να αποφασίσει ότι δεν συντρέχει λόγος να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και να αποφανθεί επί της αιτήσεως με αιτιολογημένη διάταξη. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι έχει επαρκώς διαφωτιστεί από τα στοιχεία του φακέλου και αποφασίζει να μη συνεχίσει τη διαδικασία.

Επιχειρήματα των διαδίκων

13 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, κατά το άρθρο 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το δικόγραφο πρέπει να περιέχει «το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση». Ισχυρίζεται ότι η προσφυγή-αγωγή δεν περιλαμβάνει ισχυρισμούς ή νομικά επιχειρήματα προς στήριξη των αξιώσεων του προσφεύγοντος-ενάγοντος, ούτε καν υπό τη μορφή συνοπτικής εκθέσεως, και ότι για τον λόγο αυτό δεν ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

14 Η Επιτροπή προβάλλει ότι το δικόγραφο εκθέτει τα νομικά ζητήματα με απλή παραπομπή στα έγγραφα που έχουν επισυναφθεί στο δικόγραφο και ότι αυτός ο τρόπος ενεργείας δεν ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του Κανονισμού Διαδικασίας. Θεωρεί ότι τα συνημμένα χρησιμεύουν ως αποδεικτικά μέσα σε σχέση με τους ισχυρισμούς, τους λόγους και τα αιτήματα που περιλαμβάνει το δικόγραφο. Η Επιτροπή θεωρεί ότι η έννοια του «ισχυρισμού» έχει συγκεκριμένο περιεχόμενο στο δικονομικό δίκαιο· σύμφωνα με αυτό, πράγματι, ο ισχυρισμός, εφόσον αποτελεί αμφισβήτηση της νομιμότητας μιας διοικητικής πράξεως, πρέπει να αναφέρεται στην παραβίαση είτε γενικής αρχής του δικαίου είτε διατάξεως του ΚΥΚ ή της νομολογίας, ώστε να μπορούν, στην εν λόγω διαφορά, τόσο ο αντίδικος όσο και το αρμόδιο δικαστήριο να προσδιορίζουν το περιεχόμενο της αμφισβητήσεως της προσβαλλομένης πράξεως.

15 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι προέβη σε ανάλυση των διαφόρων συνημμένων στοιχείων που προσκόμισε ο προσφεύγων-ενάγων, για να μπορέσει να ανακαλύψει ενδεχομένους ισχυρισμούς τους οποίους προβάλλει ο προσφεύγων-ενάγων προς στήριξη της προσφυγής-αγωγής του. Κατ' αυτήν, η έρευνα αυτή δεν της επέτρεψε να αποκαλύψει το παραμικρό ίχνος επικλήσεως κανόνα του ΚΥΚ ή γενικής αρχής του δικαίου της δημοσίας διοικήσεως που να παραβιάσθηκε. Φρονεί ότι η μη προβολή ισχυρισμών, έστω και κατά τρόπο συνοπτικό, επηρεάζει αυτή την ίδια την ουσία του δικογράφου. Κατά την άποψή της, η έλλειψη αυτή όχι μόνο στερεί την αντίδικο από τη δυνατότητα εκτιμήσεως του περιεχομένου και του βασίμου των αιτιάσεων που τυχόν προβάλλονται για να τις αποκρούσει κατά την υπεράσπισή της, αλλά εμποδίζει επίσης το Πρωτοδικείο να ασκήσει τον δικαιοδοτικό του έλεγχο σε όλη του την έκταση. Η Επιτροπή επικαλείται σχετικά τη νομολογία του Δικαστηρίου, κατά την οποία οι διατάξεις που διέπουν τον τύπο των δικογράφων δεν αφορούν μόνον το συμφέρον των διαδίκων, αλλά και τη δυνατότητα του κοινοτικού δικαστή να ασκήσει τον δικαιοδοτικό του έλεγχο. Κατ' αυτήν, η αφηρημένη αναφορά των ισχυρισμών στο δικόγραφο δεν ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του ΚΥΚ και του Κανονισμού Διαδικασίας (απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1961, 19/60, 21/60, 2/61 και 3/61, Fives Lille Cail κ.λπ. κατά Ανωτάτης Αρχής, ειδικότερα βλ. Rec. 1961, σ. 559, 588, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 631). Τέλος, η Επιτροπή φρονεί ότι η απλή έκθεση των πραγματικών περιστατικών, όσο εξαντλητική και αν είναι, δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να αναπληρώσει την έλλειψη προβολής ισχυρισμών εκ μέρους του προσφεύγοντος-ενάγοντος και ότι η προβολή, από αυτόν, των ισχυρισμών του στις παρατηρήσεις του επί της ενστάσεως απαραδέκτου πρέπει να θεωρηθεί εκπρόθεσμη και συνεπώς απαράδεκτη.

16 Απαντώντας στην ένσταση απαραδέκτου, ο προσφεύγων-ενάγων υποστηρίζει ότι ο όρος «ισχυρισμός» έχει την έννοια των «νομικών και πραγματικών λόγων των οποίων γίνεται επίκληση ενώπιον του Πρωτοδικείου προς στήριξη μιας αξιώσεως» και ότι η ιταλική και η ισπανική απόδοση του άρθρου 44, παράγραφος 1, περίπτωση γ', του Κανονισμού Διαδικασίας χρησιμοποιούν τους όρους motivi και motivos στη θέση του όρου «ισχυρισμός». Υπογραμμίζει ότι η χρησιμοποίηση του όρου «ισχυρισμός» είναι πολύ συχνή στη διαδικασία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου (περίληψη της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 26ης Νοεμβρίου 1981, 195/80, Michel κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1981, σ. 2861) και ότι ο όρος αυτός συνδυάζεται επίσης με τον όρο «επιχείρημα». Ο προσφεύγων-ενάγων παρατηρεί ότι, ακόμη και αν στηριχθεί κανείς στην αμιγώς τυπική έννοια του όρου «ισχυρισμός», στο δικόγραφό του αναφέρθηκε στους ισχυρισμούς που πρέπει να συναχθούν, να προβληθούν ή να συμπληρωθούν ακόμη και αυτεπαγγέλτως και ανέφερε επίσης τους ισχυρισμούς με παραπομπή στα συνημμένα του δικογράφου, καθώς και ισχυρισμούς που περιλαμβάνονται στην ένσταση και στην έκθεση των συμπληρωματικών πραγματικών περιστατικών.

17 Ο προσφεύγων-ενάγων υποστηρίζει ότι η έκθεση των πραγματικών περιστατικών αποτελεί ουσιώδες στοιχείο για να ληφθούν υπόψη από το Πρωτοδικείο οι διάφορες πτυχές της δίκης. Κατ' αυτόν, η προσφυγή στα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως ως στοιχείων που επιτρέπουν στο Πρωτοδικείο να λάβει υπόψη του, πέραν της διαδικασίας, ισχυρισμούς, επιχειρήματα και αιτήματα συνιστά ένα σύνολο από το οποίο δεν μπορεί να αφαιρεθεί τίποτα.

18 Όσον αφορά τα συνημμένα, ο προσφεύγων-ενάγων υπογραμμίζει ότι η μνεία τους συνιστά ουσιώδες στοιχείο των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως και ότι τα περιστατικά αυτά συνιστούν αυτά τα ίδια ισχυρισμούς. Εκτιμά ότι τα συνημμένα στο δικόγραφό του περιέχουν, κατά τρόπο λεπτομερή, όλα τα επιχειρήματα, τις περιστάσεις και τα αποδεικτικά στοιχεία που επιτρέπουν να διακριβωθούν οι ισχυρισμοί και ότι η Επιτροπή αμέλησε να λάβει υπόψη τη σημασία του περιεχομένου των συνημμένων, σε συνδυασμό με την έκθεση των πραγματικών περιστατικών και με το νομικό μέρος της προσφυγής-αγωγής.

19 Στηριζόμενος στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Νοεμβρίου 1991, Τ-21/90, Generlich κατά Επιτροπής (Συλλογή 1991, σ. II-1323, σκέψεις 32 και 33), ο προσφεύγων-ενάγων εκτιμά ότι είχε το δικαίωμα να αναπτύξει έναν ισχυρισμό, να διευκρινίσει το περιεχόμενο των συνημμένων και να προβεί σε κάθε χρήσιμη αποσαφήνιση στο υπόμνημα απαντήσεώς του.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

20 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, δυνάμει του άρθρου 19, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού (ΕΟΚ) του Δικαστηρίου (στο εξής: Οργανισμός του Δικαστηρίου), που εφαρμόζεται στο Πρωτοδικείο δυνάμει του άρθρου 46, πρώτο εδάφιο, του ίδιου οργανισμού, και του άρθρου 44, παράγραφος 1, περίπτωση γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, κάθε δικόγραφο πρέπει να περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των προβαλλομένων ισχυρισμών. Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι, ανεξάρτητα από οποιοδήποτε ζήτημα ορολογίας, η αναφορά αυτών των στοιχείων πρέπει να είναι αρκούντως σαφής και ακριβής, ώστε να μπορεί ο καθού-εναγόμενος να προετοιμάσει την άμυνά του και το Πρωτοδικείο να ασκήσει τον δικαιοδοτικό του έλεγχο. Για να εξασφαλιστεί η ασφάλεια δικαίου και η ορθή απονομή της δικαιοσύνης είναι απαραίτητο, για να είναι παραδεκτή μια προσφυγή-αγωγή ενόψει των προαναφερθεισών διατάξεων, τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων στηρίζεται να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικά, αλλά κατά τρόπο συνακόλουθο και κατανοητό, από το ίδιο το δικόγραφο. Ναι μεν το σώμα του δικογράφου μπορεί να στηριχθεί και να συμπληρωθεί, σε ορισμένα σημεία, με παραπομπή σε αποσπάσματα εγγράφων που επισυνάπτονται, γενική όμως παραπομπή σε άλλα έγγραφα,

έστω και συνημμένα στο δικόγραφο, δεν μπορεί να θεραπεύσει την έλλειψη ουσιωδών στοιχείων της νομικής επιχειρηματολογίας τα οποία, δυνάμει των πιο πάνω διατάξεων, πρέπει να περιλαμβάνονται στο δικόγραφο (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Δεκεμβρίου 1990, C-347/88, Επιτροπή κατά Ελλάδος, Συλλογή 1990, σ. I-4747, σκέψη 28, και της 31ης Μαρτίου 1992, C-52/90, Επιτροπή κατά Δανίας, Συλλογή 1992, σ. I-2187, σκέψεις 17 επ.).

21 Το Δικαστήριο έκρινε ειδικότερα ότι ναι μεν πρέπει να γίνει δεκτό ότι η διατύπωση των ισχυρισμών της προσφυγής-αγωγής δεν δεσμεύεται από την ορολογία και την απαρίθμηση του Κανονισμού Διαδικασίας και ότι ναι μεν η προβολή των ισχυρισμών αυτών, από την ουσία τους μάλλον παρά από τον νομικό τους χαρακτηρισμό, μπορεί να αρκεί, αλλά πάντως υπό την προϋπόθεση ότι οι ισχυρισμοί αυτοί συνάγονται από το δικόγραφο με αρκετή σαφήνεια. Εξάλλου, το Δικαστήριο έκρινε ότι μόνη η αφηρημένη αναφορά ισχυρισμών στο δικόγραφο δεν ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του οργανισμού του και του Κανονισμού Διαδικασίας και ότι ο όρος «συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών», που χρησιμοποιείται στα κείμενα αυτά, σημαίνει ότι το δικόγραφο πρέπει να αναφέρει σαφώς σε τι συνίσταται ο ισχυρισμός επί του οποίου στηρίζεται η προσφυγή-αγωγή (προαναφερθείσα απόφαση Fives Lille Cail κ.λπ. κατά Ανωτάτης Αρχής).

22 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι το δικόγραφο δεν περιλαμβάνει ούτε στο ιστορικό του ούτε στο σκεπτικό του έκθεση, έστω και συνοπτική, των ισχυρισμών ή νομικών στοιχείων των οποίων γίνεται επίκληση προς στήριξη της προσφυγής-αγωγής. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η παραπομπή την οποία κάνει το δικόγραφο στο σύνολο των συνημμένων του στοιχείων, προκειμένου να εκθέσει τα νομικά σημεία, δεν ανταποκρίνεται ούτε στις απαιτήσεις του άρθρου 19, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου ούτε στις απαιτήσεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, περίπτωση γ', του Κανονισμού Διαδικασίας. Το Πρωτοδικείο δεν μπορεί, πράγματι, να υποκαταστήσει στην εκτίμηση του προσφεύγοντος-ενάγοντος τη δική του εκτίμηση και να προσπαθήσει να ερευνήσει και να εξακριβώσει στα συνημμένα τούς ισχυρισμούς που θα μπορούσε να θεωρήσει ότι αποτελούν τη βάση της προσφυγής-αγωγής (διάταξη του Πρωτοδικείου της 24ης Μαρτίου 1993, T-72/92, Benzler κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-347), διότι τα συνημμένα αποτελούν απλώς αποδεικτικά στοιχεία, όπως ορθώς υποστήριξε η Επιτροπή. Επιπλέον και σε κάθε περίπτωση, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι στην προκειμένη υπόθεση τα συνημμένα δεν περιέχουν, όχι περισσότερο από ό,τι το σώμα του δικογράφου, οποιαδήποτε επίκληση παραβιάσεως γενικής αρχής του δικαίου της δημοσίας διοικήσεως, κανόνα του ΚΥΚ ή της νομολογίας.

23 Εξάλλου, το γεγονός της επαναλήψεως, στο σώμα του δικογράφου, όλου του περιεχομένου της ενστάσεως δεν ανταποκρίνεται επίσης στους ορισμούς

των προαναφερθεισών διατάξεων του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του Κανονισμού Διαδικασίας. Πράγματι, υπό τις περιστάσεις της προκειμένης υποθέσεως, η ενσωμάτωση αυτή δεν διαφοροποιείται καθόλου από ένα συνημμένο, αφού σε κάθε περίπτωση ο προσφεύγων-ενάγων, στο δικόγραφό του, δεν υποστηρίζει ότι επαναλαμβάνει τους ισχυρισμούς που αναγράφονται στην εν λόγω ένσταση, δεχόμενος άλλωστε ότι η ένσταση αυτή περιείχε την προβολή κάποιου ισχυρισμού.

24 Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι το δικόγραφο, όπως υποβλήθηκε στην εκτίμησή του, δεν του επιτρέπει να ασκήσει τον δικαιοδοτικό του έλεγχο τόσο ως προς τη νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως όσο και ως προς το βάσιμο της αξιώσεως αποζημιώσεως του προσφεύγοντος-ενάγοντος και ότι εμποδίζει την καθής-εναγομένη να αμυνθεί λυσιτελώς.

25 Όσον αφορά το επιχείρημα του προσφεύγοντος-ενάγοντος ότι δικαιούται, σύμφωνα με την προαναφερθείσα απόφαση του Πρωτοδικείου στην υπόθεση Generlich κατά Επιτροπής, να αναπτύξει τους ισχυρισμούς του στο υπόμνημα απαντήσεως, το Πρωτοδικείο τονίζει ότι το δικαίωμα αυτό προϋποθέτει ότι ο εν λόγω ισχυρισμός είχε τουλάχιστον διατυπωθεί στο δικόγραφο (βλ. ιδίως τη σκέψη 23 της πιο πάνω αποφάσεως). Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε προηγουμένως ότι στο δικόγραφο δεν υφίσταται καμία αναφορά, έστω και συνοπτική, των ισχυρισμών.

26 Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι το δικόγραφο δεν ανταποκρίνεται στις ελάχιστες απαιτήσεις που θέτει το άρθρο 19, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και το άρθρο 44, παράγραφος 1, περίπτωση γ', του Κανονισμού Διαδικασίας για να είναι παραδεκτή μια προσφυγή-αγωγή. Κατόπιν αυτού, πρέπει να γίνει δεκτή η ένσταση απαραδέκτου και να απορριφθεί η προσφυγή-αγωγή ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

27 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, η ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά το άρθρο όμως 88 του ίδιου κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή ως απαράδεκτη.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 28 Απριλίου 1993.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. Biancarelli